

ЖАН-БАТИСТ МОЛЬЕР

SCAPININ

VEHKEILYT

Жан-Батист Мольер

Scapinin vehkeilyt

«Public Domain»

Мольер Ж.

Scapinin vehkeilyt / Ж. Мольер — «Public Domain»,

Содержание

HENKILÖT:	6
ENSI NÄYTÖS	7
ENSI KOHTAUS	7
TOINEN KOHTAUS	8
KOLMAS KOHTAUS	10
NELJÄS KOHTAUS	11
VIIDES KOHTAUS	12
KUUEDES KOHTAUS	13
Конец ознакомительного фрагмента.	15

Molière

Scapinin vehkeilyt / Kolminäytöksinen komedia

Charles Louandre kirjoittaa toimittamassaan Molière-painoksessa seuraavat esisanat:

Tätä kappaletta näyteltiin ensi kerran Palais-Royalin teatterissa 21 p. toukokuuta v. 1671. Se on muinaisaikaisen huvinäytelmän jäljittelyä, johon liittyy lukuisia lainoja erinäisistä italialaisista ja ranskalaisista juonikomedioista. Terentiuken Phormiosta on saatu sen alkuperäinen aihe, ja moneen kohtaukseen on vaikuttanut Rotroun komedia Sisar, Cyrano de Bergeracin Petetty oppinut, muuan italialainen suunnitelma, Perheen-isän Osa, Francisquine, Tabarinin ilveily, Grotton Emilia ja Lariveyn Constantia. Juuri niistä lainoista puhuessaan, joita Molière on ottanut Scapinin Vehkeilyihin hän sanoi: "Minä otan tavarani sieltä mistä minä ne löydän." Epäilemättä, kun asettuu ahtaasti klassilliselle näkökannalle; jos arvostelee, niinkuin muutamat arvostelijat, maun lakikirjan mukaan, joka usein on vain saamattomuuden ja ikävän kirja, niin ei sovi asettaa puheena olevaa kappaletta näyttämölle mestariteosten joukkoon; mutta siltä ei voi ainakaan kieltää ensi sijaa mestari-ilveilyjen joukossa. Molière tahtoi saada nauramaan; hän onnistuu, ja siitä on tässä kysymys; ja vastataksemme niihin arvosteluihin joita on tehty Scapinin Vehkeilyjen johdosta emme voi tehdä parempaa kuin siteerata seuraava Voltairen lausunto: "Jos Molière olisi lahjoittanut ilveilynsä Scapinin Vehkeilyt todellisena huvinäytelmänä, niin Despréaux olisi ollut oikeassa sanoessaan kirjassaan Art poétique:

"Siinä Molière, kaunistaan kirjoitelmiaan
Olisi ehkä voittanut taiteensa palkinnon
Jos, vähemmin kansan ystävänä, oppineissa maalailuissahan
Hän ei olisi usein pannut henkilöitensä irvistelemään,
Hyljännyt hullunkurisen vuoksi hienoa ja miellyttävää
Ja häpeämättä liittänyt Terentiukseen Tabariniä.
Naurettavassa säkissä johon Scapin kääriytyy
Minä en tunne enää Misanthropen tekijää."

"Saattaisi vastata tälle kuuluisalle arvostelijalle ettei Molière, todellisissa huvinäytelmissään, suinkaan ole liittänyt Terentiusta Tabariniin, niissä hän voittaa Terentiuksen: että hän on myöntynyt noudattamaan kansan makua ainoastaan ilveilyissään, joiden otsake jo ilmoittaa alhaista koomillisuutta; ja että tämä alhainen koomillisuus oli välttämätöntä hänen seurueensa toimeentulon turvaamiseksi."

"Molière ei ajatellut että Scapinin Vehkeilyt ja Väkinäinen avioliitto olisivat Saiturin, Tartuffen, Ihmisvihaajan, Oppineiden Naisten veroisia tai edes samaa lajia Ja vielä, kuinka Despréaux voi sanoa että Molière olisi ehkä voittanut taiteensa palkinnon! Kuka sen palkinnon sitte saa, jos ei Molière ole sitä saanut."

Me lisäämme että joskin tekijä tässä luettavana olevassa kappaleessa on liioitellut leikin laskussa, on hän myös usein pitänyt todellista koomillisuutta niin korkealla kuin vain hän on voinut kohota, ja niinkuin Geoffroy aivan oikein huomauttaa: tämä Scapin, joka tekee niin paljon mielettömyyksiä, tekee myös joskus mitä viisaimpia asioita; sitä todistaa hänen puheensa lain väärinkäyttämisen vaaroista.

HENKILÖT:

Argante, Octaven ja Zerbinetten isä.
Géronte, Léandren ja Hyacinthen isä.
Octave, Arganten poika.
Léandre, Géronten poika.
Zerbinette, mustalaistyttö, Arganten jälleen löydetty tytär.
Hyacinthe, Géronten tytär.
Scapin, Léandren palvelija.
Silvestre, Octaven palvelija.
Nerine, Hyacinthen imettäjä.
Carle, Scapinin ystävä.
Kaksi kantajaa.
Paikka: Neapeli.

ENSI NÄYTÖS

ENSI KOHTAUS

Octave, Silvestre.

Octave. Voi, mikä onneton uutinen rakastuneelle miehelle! Mihin tukalaan asemaan olenkaan joutunut! Kuulitko tosiaankin, Silvestre, satamassa kerrottavan, että isäni tulee kotia?

Silvestre. Niin.

Octave. Että hän tulee tänä iltana?

Silvestre. Tänä iltana.

Octave. Että hän tultuaan aikoo heti näittää minut?

Silvestre. Niin.

Octave. Herra Géronten tyttären kanssa.

Silvestre. Herra Géronten.

Octave. Ja että hänen tyttärensä on vartavasten tullut Tarentumista tänne?

Silvestre. Niin.

Octave. Ja sinä kuulit nämät uutiset enoltani?

Silvestre. Enoltanne.

Octave. Jolle isäni on antanut tiedon kirjeellisesti?

Silvestre. Kirjeellisesti.

Octave. Ja eno, kuten sanot, tietää kaikki asiamme?

Silvestre. Kaikki asiamme.

Octave. Ah! Puhu nyt kerrassaan suusi puhtaaksi, äläkä pakoita toista nyhtämään joka sanaa suustasi.

Silvestre. Ei minulla ole enää mitään kerrottavaa. Te muistatte kaiken ja kerrotte asiat aivan kuin niiden laita on.

Octave. Neuvohan edes; sano, mitä minun on tehtävä tässä tukalassa tilassa.

Silvestre. Totta vie olen yhtä tukalassa asemassa kuin tekin. Ja tarvitsisin itse neuvoja.

Octave. Isän kirottu paluu vie minut turmioon.

Silvestre. Niin minutkin. *Octave.* Jos isäni vaan saa kaikesta tiedon, niin satelee vielä myrskynä niskoilleni hurjia moitteita.

Silvestre. Vähät moitteista. Suokoon taivas, että minäkin pääsisin niin vähällä! Mutta kyllä minä saan maksaa teidän hullutuksistanne oikein tuntuvasti Jo näen etäältä nousevan pilven, joka puhkeaa niskoilleni aika selkäsaunana.

Octave. Taivas! Miten pääsen pälkähästä, johon olen joutunut.

Silvestre. Teidän olisi pitänyt ajatella, miten siitä selviätte, ennenkuin ryhdytte koko hommaan.

Octave. Säästä sopimattomat neuvosi, nehän ne surmaavat minut.

Silvestre. Samaten minutkin teidän hullutuksenne.

Octave. Mitä teen? Mitä päätän? Mihin keinoon ryhdyn?

TOINEN KOHTAUS

Octave. Scapin. Silvestre.

Scapin. No, herra Octave, mikäs teidän on? Mikä teitä vaivaa? Mitä on tapahtunut? Olettehan aivan päästä pyörällä.

Octave. Voi, hyvä Scapin, olen hukassa, olen epätoivoissani, olen onnettomin ihminen koko maailmassa.

Scapin. Kuinka niin?

Octave. Etkö ole kuullut mitään minua uhkaavasta vaarasta?

Scapin. En.

Octave. Isäni tulee herra Géronten kanssa kotia, he aikovat naittaa minut.

Scapin. No, mutta mitäs pahaa siinä on?

Octave. Voi, sinä et tiedä levottomuuteni syytä.

Scapin. En; mutta teistähän yksin riippuu, saanko sen tietää, vai en.

Octave. Voi, Scapin, jospa sinä keksisit jonkun keinon, jonka avulla pelastaisit minut tästä tukalasta asemastani, niin totta totisesti minä olisin ikuisesti kiitollinen sinulle.

Scapin. Totta puhuen, tuskinpa löytyy koko mailmassa ainoatakaan seikkaa, joka olisi minulle mahdoton. Olen epäilemättä taivaalta saanut erityisen neronlahjan keksiä noita järjen hienouksia, joita yksinkertainen ihminen tavallisesti kutsuu vehkeiksi. Ja kerskailematta voinkin sanoa, ett'ei koskaan ole nähty miestä, joka olisi saavuttanut suurempaa kunniaa kuin minä tällä jalolla virkauralla. Mutta totta vie, nykyaikaan ei kohdella ansion mukaan. Ja olenkin senvuoksi jättänyt kaikki sikseen varsinkin sen jälkeen kun tässä äskettäin sain harmia eräästä asiasta.

Octave. Mitä, mistä asiasta, Scapin?

Scapin. Eräästä seikasta, jossa jouduin hiukan eripuraisuuteen oikeuden kanssa.

Octave. Oikeudenko?

Scapin. Niin. Meillä oli pieni kina keskenämme.

Octave. Sinulla ja oikeudella?

Scapin. Niin. Minua kohdeltiin suoraan sanoen sikamaisesti; ja aikakautemme kiittämättömyys suututti minua siihen määrin, että päätin sen jälkeen olla kokonaan vehkeilemättä. Siinä se! Mutta aiotteko, aiotteko kertoa minulle tässä vielä teidänkin asianne?

Octave. Tiedät hyvin, Scapin, että kaksi kuukautta sitten lähtivät isäni ja herra Géronte matkalle yhteisissä kauppasioissa.

Scapin. Minä tiedän sen.

Octave. Ja että isämme jättivät Léandren ja minut tänne, minut Silvestren, ja Léandren sinun valvottavaksi.

Scapin. Tiedän. Olen erittäin hyvin suorittanut tehtäväni.

Octave. Vähän sen jälkeen näkee Léandre erään nuoren mustalaistytön, johon hän ihastuu.

Scapin. Oh! Senkin tiedän.

Octave. Hyviä ystäviä kun olemme, uskoi hän heti rakkautensa minulle ja vei minut katsomaan tyttöä. Hän oli mielestäni kyllä kaunis, mutta minuun ei tyttö tehnyt samaa vaikutusta kuin Léandre olisi toivonut. Hän puhui rakastetustaan minulle joka päivä, ylisteli myötäänsä hänen suloaan, kiitteli hänen neroaan. Ja monta kertaa hän soimasikin minua, kun en muka kylliksi ottanut osaa hänen ylistysvirsiinsä, enkä välittänyt hänen lemmenhankkeistaan.

Scapin. Vielä en ymmärrä mitä tällä kaikella tarkoitatte.

Octave. Kun eräänä päivänä seurasin Leanderia hänen rakastettunsa holhoojan luo, kuulimme muutamaa syrjäkatua kulkiessamme pienestä talosta surkeasti valittavan äänen. Kysyimme syytä siihen. Eräs vaimo selitti silloin voivotellen, että talossa oli ulkomaalaisia naisia niin kurjan onnettomassa tilassa, ettei kukaan ihminen voi heitä säälimättä katsella, ellei ole aivan tunteeton.

Scapin. Entäs sitten?

Octave. Uteliaisuutemme sai meidät houkutelluksi sinne. – Astuimme huoneeseen. Siellä näimme kuolevan naisen ja hänen vieressään katkerasti itkevän tytön. Tuo tyttö oli maailman kaunein tyttö.

Scapin. Ahaa!

Octave. Joku toinen olisi hänen vaatteissaan näyttänyt inhoittavalta, sillä hänellä ei ollut päällään muuta kuin pieni, soma hame, yksinkertainen, liinainen röijy. Pääläella oli keltainen myssy, jonka alta kutrit valuivat olalle. Tällaisessa asussa oli hän niin perin suloinen, hän oli ihanuus, herttaisuus ja sydämellisyys itse.

Scapin. Jo alan käsittää.

Octave. Jos olisit siinä tilassa nähnyt hänet, Scapin, olisit ihan varmaan ihastunut häneen.

Scapin. Oh! Sitä en epäilekkään, ja vaikka nyt en olekkaan häntä nähnyt, niin pidän häntä aivan lumoavana.

Octave. Hänen kyyneleensä eivät olleet niitä inhoittavia kyyneleitä, jotka rumentavat kasvot. Hän oli hurmaava itkiessään ja surunsa oli kauneinta koko maailmassa.

Scapin. Kyllä ymmärrän.

Octave. Kun hän hellästi heittäytyi kuolevan ruumiin yli kutsuen häntä rakkaaksi äidikseen, silloin kaikkien silmät vettyivät katsellessaan sitä liikuttavaa kohtausta.

Scapin. Se on todellakin liikuttavaa, ja minä ymmärrän kyllä, että te rakastatte häntä.

Octave. Ah, Scapin, raakalainenkin olisi rakastunut häneen.

Scapin. Epäilemättä. Millä sen olisi estänyt!

Octave. Koeteltuani muutamalla sanalla lohduttaa kaunista surevaa tyttöä, lähdimme pois, ja kysyessäni, mitä Léandre piti hänestä, vastasi hän vaan kylmästi, että tyttö oli hänen mielestään jokseenkin soma. Tuo kylmäkiskoisuus loukkasi minua, enkä tahtonut siis ilmaista Léandrelle, minkä vaikutuksen tytön ihanuus ja herttaisuus oli tehnyt minuun.

Silvestre (Octavelle). Jollette lyhennä kertomustanne, niin saamme seisoa tässä aamuun asti. Antakaa minun lausua lopettajaisiksi pari sanaa. (Scapinille). Hänen sydämensä syttyi heti ilmi tuleen; hän ei enään voinut elää lohduttamatta surevaa kaunotarta. Mutta palvelijatar, joka äidin kuoltua otti tytön hoteihinsa, estää hänen taajat vierailunsa. Siitäkö herra joutuu epätoivoon. Hän vaatii, rukoilee, vannoo, mutta turhaan. Hänelle vastataan, että tyttö, vaikka onkin köyhä ja turvaton, on kunniallista sukua, ja jollei hän tyttöä aijo naida, saa hän luopua ahdisteluistaan. Esteet kiihdyttävät hänen rakkauttaan. Hän miettii, punnitsee, horjuu, päättää ja on kolmen päivän päästä tytön kanssa naimisissa.

Scapin. Kyllä ymmärrän.

Silvestre. Nyt, ajatelkaa vielä lisäksi, että äkkiä palaa hänen isänsä, jonka luultiin tulevan vasta kahden kuukauden päästä. Eno on päässyt salaisten naimisten perille ja Léandrelle puuhataan vaimoksi Géronten tytärtä. Géronte meni Tarentumissa uusiin naimisiin, ja siitä liitosta syntyi tämä tytär.

Octave. Ja vielä tämän lisäksi ajattele, missä köyhissä oloissa rakastettuni on, ja kuinka voimaton olen auttamaan häntä.

Scapin. Siinäkö kaikki. Ja semmoisen pikkuseikanko takia joudutte molemmat päästä pyörälle! Siitäkö vasta kannattaa semmoinen melu nostaa! Etkö sinä ollenkaan häpeä, sinä kun noin jonninjoutavan takia hämmästyit. Mitä hittoa! Mies, pitkä ja paksu kuin isäsi ja äitisi, etkä löydä aivokopastasi jotain siivon kepposta, jotain kunniallista pientä sotajuontta, jolla voisit asianne järjestää! Hyi! Hiisi vieköön tuollaisen pöllön, tuskin olin minä tuota suurempi, kun jo olin tullut kuuluisaksi senkin seitsemäin kepposten takia.

Silvestre. Myönnän kyllä, ettei taivas ole suonut minulle sinun lahjojasi ja ettei minulla ole sinunlaistasi neroa, jotta voisin joutua oikeuden kanssa tekemisiin.

Octave. Tuolla tulee ihana Hyacinthe.

KOLMAS KOHTAUS

Edelliset. Hyacinthe.

Hyacinthe. Voi, Octave, onko se totta, mitä Silvestre kävi Nerinelle sanomassa. Isänne siis palaa kotia ja aikoo näyttää teidät?

Octave. Niin Hyacinthe! Ja tämä odottamaton tapaus on masentanut mieleni. Mutta mitä näenkään! Te itkette! Miksi kyyneleitä? Luuletteko minun uskottomaksi, sanokaa? Ettekö ole vakuutettu rakkaudestani teihin.

Hyacinthe. Olen, Octave, minä olen vakuutettu rakkaudestanne, mutta en tiedä, rakastatteko minua ikuisesti.

Octave. Voisinko rakastaa teitä rakastamatta koko elinaikani?

Hyacinthe. Olen kuullut sanottavan, Octave, että miesten intohimot ovat liekin kaltaisia, joka sammuu yhtä helposti kuin syttyykin.

Octave. Rakas Hyacinthe, minä vannon rakastavani teitä aina kuolemaani asti.

Hyacinthe. Tahdon kyllä uskoa että tunnette sen mitä lausutte, ja että puhutte rehellisesti. Mutta olettehan riippuvainen isästänne ja hän aikoo ehkä näyttää teidät väkivalloinkin. Oi, minä kuolen, jos niin käy!

Octave. Ei, kaunis Hyacinthe, ei mikään isä voi pakoittaa minua uskottomaksi teille. Vaikka en koskaan ole nähnyt morsiantani, inhoan jo häntä, ja vaikka en ole julma, toivoisin ettei meri milloinkaan häntä toisi näille rannoille. Elkkä sen vuoksi itkekö, minä rukoilen, armas Hyacinthe, nähdessäni kyynelleen vihloo sydäntäni.

Hyacinthe. Koetan siis hillitä kyyneleitäni, ja odotan rohkein mielin, minkä kohtalon taivas määrää minulle.

Octave. Taivas meitä kyllä auttaa.

Hyacinthe. Se ei voi olla minulle ynseä, jos te vaan olette minulle uskollinen.

Octave. Sen vannon.

Hyacinthe. Silloin on onnesi varma.

Scapin (itseksensä). Tuo tyttö ei ole mikään hupakko, totta vie, ja hän on sitäpaitsi jokseenkin soma.

Octave (osoittaen Scapinia). Kas tuossa on mies, joka voisi paljon, jos vaan tahtoisi. Hän voisi olla verrattomana apuna joka suhteessa.

Scapin. Olen pyhästi vannonut, etten enää sekaannu mihinkään vehkeilyihin. Mutta jos te molemmat pyydätte oikein kauniisti, niin ehkä —

Octave. Ellei muuta vaadita, niin minä rukoilen oikein sydämeni pohjasta sinua ottamaan laivamme johdon huostaasi.

Scapin (Hyacinthelle). Ja te, te ette sano mitään?

Hyacinthe. Ja minä rukoilen teitä, niinkuin hänkin, kaiken sen nimessä mikä on teille rakkainta maailmassa. Auttakaa meitä.

Scapin. Täytyyhän sitä taipua ja osoittaa ihmisrakkautta. No niin, minä tahdon auttaa teitä.

Octave. Usko minua —

Scapin (Octavelle). Vaiti! (Hyacinthelle.) Jättäkää meidät nyt ja olkaa rauhassa.

NELJÄS KOHTAUS

Octave. Scapin. Silvestre.

Scapin (Octavelle). Ja te, olkaa te valmis astumaan kyllin lujana isänne eteen.

Octave. Vapisen jo edeltäkäsin ajatellessani hänen tuloaan. Mitenkä voin voittaa luonnollisen arkuuteni?

Scapin. Ei auta. Jollette rohkeasti torju ensi hyökkäystä, niin hän vetoaa heikkouteenne ja kohtelee teitä kuin mitäkin lasta. Harjoitelkaamme hiukan teidän osaanne, nähdäksemme voitteko rohkeasti vastata kaikkiin isänne kysymyksiin. No niin, näyttäkää nyt oikein päättäväiseltä, pää pystyyn, katse vakava – vakava.

Octave. Näinkö?

Scapin. Katsohan minua suoraan silmiin.

Octave. Näinkö?

Scapin. Hyvä. Kuvitelkaa nyt minua isäksenne, joka saapuu kotia ja vastatkaa ikäänkuin hänelle itselleen – Mitä, roisto, lurjus, hulttio, kunnoton poika! Uskallatko vielä tulla silmieni eteen, kaiken tämän kunniattomuutesi, kaiken tämän viheliäisen vehkeilysi jälkeen minun poissaollessani? Sekö on kasvatukseni hedelmä, sekö on kunnioitusta isääsi kohtaan? Ah! Sinä! Uskallatkin, hävytöin, mennä isäsi suostumuksetta, salassa naimisiin! Vastaa, lurjus, vastaa! – No, hiisi vieköön, ettehan te avaa edes suutanne.

Octave. Olen aivan kuulevinani isäni puhuvan.

Scapin. No, niin juuri. Sen vuoksi alkää seiskö siinä kuin mikäkin poikakloppi.

Octave. Minä rohkaisten mieleni ja aijon vastata varmasti.

Scapin. Oikeinko totta?

Octave. Toden totta.

Silvestre. Tuolla tulee isänne.

Octave. Taivas, minä olen hukassa.

VIIDES KOHTAUS

Scapin. Silvestre.

Scapin. Halloo, Octave! Jääkää, Octave! Hänpä nyt vasta on aika raukka! Älä mene, parasta on takoa silloin kun rauta on kuuma.

Silvestre. Mitä minä sanon hänelle?

Scapin. Anna minun puhua. Ja auta minua jos tarvitaan.

KUODES KOHTAUS

Argante, Scapin ja Silvestre (taust.)

Argante (luullen olevansa yksin). Onko ennen kuultu mokomata?

Scapin (Silvestrelle). Hän on jo saanut asiasta vihiä ja nyt se panee hänen päänsä pyörälle, että hän puhuu siitä ääneen itsekseenkin.

Argante. Mikä julkea ajattelemattomuus.

Scapin (Silvestrelle). Kuunnelkaamme hiukan.

Argante. Haluaisinpa tietää, mitä he aikovat sanoa tuosta kauniista naimajutusta.

Scapin (its.). Kyllä jo olemme vähin sitä ajatelleet.

Argante. Uskaltavatkohan kieltää koko asian todenperäisyyden.

Scapin (its.). Ei, emme ajattelekkaan sitä.

Argante. Tai puolustavat sitä jollain tekosyillä.

Scapin (its.). Se voisi kyllä käydä laatuun.

Argante. Aikovatkohan turhia lörpötyksiä lasketella.

Scapin (its.). Ehkä.

Argante. Mutta mistään valheista ei ole hyötyä heille.

Scapin (its.). Saammepahan nähdä.

Argante. Älkööt vaan uskotelko minulle mitään.

Scapin (its.). Parasta on olla vannomatta.

Argante. Kyllä minä korjaan varmaan paikkaan poikani, senkin hirtehisen.

Scapin (its.). Siitä pidämme kyllä huolen.

Argante. Ja tuo heittiö, Silvestre, saa maistaa keppiäni.

Silvestre (Scapinille). Ihmettelinkin jo minne hän minut oli unohtanut.

Argante (huomaten Silvestren). Ahaa! Siinähan te olettekin, viisas hovimestari, nuorison kaunis neuvoja.

Scapin. Herra Argante, on oikein hauska nähdä teidätkin taas kotona.

Argante. Päivää Scapin! (Silvestrelle.) Olette todellakin erinomaisesti seurannut määräyksiäni. Poikanihan on poissaoloni ajan käyttäytynyt perin viisaasti.

Scapin. Te voitte hyvin, kuten huomaan.

Argante. Varsin hyvin. (Silvestrelle.) Sinä et hiisku sanaakaan, hulttio, et niin sanaakaan.

Scapin. Ja matkanne oli hauska? Hä?

Argante. Hyvä Jumala! Varsin hauska. Antakaa minun hiukan edes haukkua rauhassa.

Scapin. Aijotteko haukkua?

Argante. Aijon kuin aijonkin.

Scapin. Ja ketä, herra Argante?

Argante (osoittaen Silvestreä). Tuota roistoa.

Scapin. Miksi?

Argante. Etkö ole sitten kuullut, mitä täällä on poissa ollessani tapahtunut?

Scapin. Olen kyllä kuullut puhuttavan joistakin pikkuseikoista.

Argante. Mitä? pikkuseikoista! sellainenko teko pikkuseikka!

Scapin. Olette hieman oikeassa.

Argante. Mikä röyhkeys!

Scapin. Se on totta.

Argante. Poika menee isänsä suostumuksetta naimisiin!

Scapin. Niin, sitä ei voi millään tavoin puolustaa. Mutta viisainta olisi sentään olla nostamatta koko asiasta sellaista melua.

Argante. Minä en ole samaa mieltä, tahdon nostaa melun oikein sydämmeni pohjasta. Mitä! Minulla ei ole sinun mielestäsi siis mitään syytä suuttua?

Scapin. On kyllä. Minäkin suutuin, kuin ensin sain asian tietää, ja innoissani teidän puolestanne annoin pojallenne aika ripityksen. Kysykää vaan häneltä itseltään, kuinka olen häntä läksyttänyt siitä, että hän niin vähän kunnioitti isäänsä, jonka jalkoja hänen olisi tullut suudella. Tuskinpa te itsekään olisitte voinut paremmin pauhata. Mutta mitä siitä? Vähän ajan päästä ajattelin, että kun asiaa oikein punnitsee, niin ei hän ollutkaan niin väärässä kuin ensin olisi voinut luulla.

Argante. Mitä sinä höpiset? Eikö hän ole väärässä naidessaan tuntemattoman noin vain suin päin?

Scapin. Poika raukka. Mitä sille voi? Kohtalo pakoitti.

Argante. Ahaa! Sepäs vasta erinomainen puolustus. Siten voi tehdä minkä mahdollisen rikoksen tahansa, pettää, varastaa, murhata ja sanoa sitten puolustukseksi muka kohtalon pakoittamisen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.